

TRIBUNALUL MEHEDINTI

SECȚIA I CIVILĂ

SENTINȚA Nr. 29/2019

Ședința publică de la 25 Septembrie 2019

Pe rol, judecarea cauzei civile formulată de reclamantul G _____ M _____ S _____, în contradictoriu cu pârâțul S _____ R _____ Prin M _____ Finanțelor P _____, având ca obiect despăgubiri civile în sumă de 121.112,9 lei reprezentând daune materiale și echivalentul în lei a sumei de 250.000 euro daune morale, pentru perioada 8.07 . xxxxxxxxxxxxxxxx18.

La apelul nominal, lipsă părțile.

Procedura de citare îndeplinită în ziua dezbaterilor.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință, s-a luat act că dezbaterile au avut loc în ședința publică din 10.09.2019 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta decizie, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 24.09 .2019, și apoi la data de 25.09 .2019, după care s-a trecut la soluționare.

TRIBUNALUL

D eliberând a supra cauzei civili le de față , c onstată următoarele :

Prin acțiunea civilă înregistrată pe rolul Tribunalului M _____ la data de 24.04.2019, sub nr. XXXXXXXXXXXXX, reclamantul G _____ M _____ S _____ a chemat în judecată S _____ R _____ prin M _____ Finanțelor P _____ solici tând o bligare a pârâțului la plata sumei de 121.112,9 lei cu titlu de daune materiale și a echivalentului în lei a sumei de 250.000 euro , cu titlu de daune morale , pentru privarea nelegală d e libertate suferită în perioada 08 iulie 2016- 17 ianuarie 2018 (5 59 zile - 1 an, 6 luni și 10 zile), constatată prin Hotărârea nr.868/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și stabilirea perioadei privării de libertate ca vechime în muncă, în sen sul alin. 4 al. a rt. 540 C.pr.p e nală.

În motivare , reclamantul a arătat că, în fapt, prin sentința nr. 96 din 3 iunie 2015 pronunțată de Curtea de Apel C _____ – Secția penală și pentru cauze cu minori , în dosarul nr. XXXXXXXXXXXXX , a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la infracțiunea de abuz în serviciu, în formă calificată și continuată la pedeapsa principală de 3 ani închisoare, la pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile p _____ sau în orice alte funcții p _____, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat p e o perioadă de 3 ani, precum și pedeapsa acc esorie a interzicerii exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile p _____ sau în orice alte funcții p _____, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la rămânerea definitivă a sentinței nr.96/2015 și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

Prin decizia nr.89/10.03.2016 pronunțată în dosar nr. XXXXXXXXXXXXX, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins apelurile formulate în cauză, menținând ca legală și temeinică sentința de fond. A stfel, în data de 11.03.2016 a început executarea pedepsei principale c u închisoarea și a pede psei accesorii, în cadrul Penitenciarului Dr.Tr.S _____.

La aproximativ 3 luni de la începerea executării pedepsei , prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale a României , publicată în M.O nr.517/08.07.2016 , instanța de contencios , analizând excepția de neconstituționalitatea prevederilor Codului penal privind abuzul în serviciu, a dispus admiterea excepției de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 2 46 din Codul Penal sunt constituționale în măsura în ca r e prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „ îndeplinește prin încălcar ea legii”.

Astfel, prin decizia nr.405/2016, Curtea Constituțională a României a dezincriminat parțial infracțiunea de abuz în s er viciu, în sensul modificării elementului material al infracțiunii, el fiind limitat la fapt a funcționarului public, care în ex ercitatea atribuțiilor de serviciu , nu îndeplinește un

act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin acesta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice. Or, luând în considerare că a fost condamnat pentru săvârșirea în fracțiunii de instigare la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, într-o cauză în care nici instanța de fond dar nici instanța de apel nu au constatat încălcarea vreunei legi, cu numai a unor atribuții de serviciu reglementate prin acte cu putere juridică inferioară legii, de la momentul publicării Deciziei 405/xxxxx în M.O. , respectiv 08.07.2016, infracțiunea pentru care a fost condamnat a fost dezincriminată, decizia CCR fiind asimilată unei legi pe nale noi, mai favorabile.

În acest context, potrivit art. 595 alin.1 C.pr.pen., când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau a hotărârii prin care s-a aplicat o măsură educativă intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea ori o lege care prevede o pedeapsă sau o măsură educativă mai ușoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, instanța ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art. 4 și 6 din Codul pena l.

Astfel , instanța de executare , respectiv Curtea de Apel C _____ era obligată să ia măsuri și să dispună, din oficiu, încetarea executării pedepselor pronunțate prin Sentința nr. 99/2015, făcând aplicarea dispozițiilor art. 4 din Codul penal, conform căr ora, legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu m ai sunt prevăzute de legea nouă, în acest caz, executarea pedepselor, a măsurilor educative și a măsurilor de siguranță, pronunțate în baza legii vechi precum și toate consecințele penate ale hotărârilor Judecătorești privitoare la aceste fapte încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.

Față de pasivitatea instanței de executare, care nu și-a respectat obligațiile legale ce îl incumbau, a formulat contestație l a executare împotriva Sentinței nr. 96/2015, solicitând constatarea dezincriminării infracțiunii pentru care a fost condamnat și a încetării de drept a executării pedepselor principale, accesorii și complementare la care a fost supus.

Prin Hotărârea nr.58 / 26 martie 201 8, Curtea de Apel C _____ a respin s contestației la executare. Urmare admiterii apelului pe care l-a declarat împotriva sentinței 58/26.03.2018, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia nr. 868/31.10.2018 a admis contes tația și pe cale de consecință , a constatat: dezincriminate faptele de instigare la abuz în serviciu în forma calificată și continuată prevăzute de art. 47 rap. la art. 132 din legea nr, 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 din Codul penal cu aplicarea ari. 35 alin. I din Codul penal pentru săvârșirea căror a G ___ M ___ S _____ a fost condamnat la pedeapsa de 3 ani închisoare prin sentința penală nr, 96 din 3 Iunie 2015 a Curții da Apel C _____, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 89/A/10 martie 2016 a înaltei Curți de Casație si Justiție. Pedeapsa principală de 3 ani închisoare și pedeapsa accesorie prevăzută de art. 65 alin. 1 raportat la art. 66 alin. 1 lit.a , b din Codul penal au fost executate, s-a dispus încetarea executării pedepsei complementare prevăzută de art. 66 alin. 1 lit. a, b din Codul penal, precum și a tuturor consecințelor penale ale sentinței penale nr. 96 din 3 iuni e 2015 a Curții de Apel C _____.

În ceea ce privește regimul jurid ic aplicabil prezentei cereri, solicită instanței să constate că aceasta reprezintă o procedura specială derogatorie de la dreptul comun , procedură instituită prin articolul 539 și următoarele C.pr.pen .

Relativ la procedura reparării pagubei materiale sau a daunei morale în caz de eroare judiciară sa u în caz de privare nelegală de libertate, se constată că aceasta este una specială, cuprinsă în Capitolul VII al titlului IV al Codului de procedură penală - intitulat -„Proceduri speciale ”.

Așezarea dispozițiilor legale cuprinse în art.. 538 și art. 539 C proc. penală, în acest titlu are o relevanță deosebit ă în ceea ce privește regimul juridic specific acestei forme de răspundere a stalului în raport cu regimul juridic al altor forme de răspundere juridică, de drept comun, precum ar fi răspunderea civilă delictuală, reglementată în art. 1349 și art. 1381 din Codul civil.

Procedura implicată de aplicare a d ispozițiilor art. 538 și 539 C. p r .pen . este o procedură specială, fapt expres stipulat în chiar Titlul nr. IV din care face parte Capitolul VII care Cuprinde normele menționate, care derogă de la dreptul comun general, în baza principiului „s pecialia derogant generalibus”.

Pentru aceste motive, consideră îndeplini te condițiilor specifice impuse de articolele 539 și 540 din

Codul de procedura penală, dintr-o dublă perspectivă: pe de o parte, existența unei privări nelegale de libertate, iar pe alta parte, cuantificarea prejudiciului produs prin această privare de libertate. Potrivit art.539 C.pr.civ., (1) Are dreptul la repararea pagubei și persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată nelegal de libertate; (2) Privarea nelegală de libertate trebuie să fie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți sau a judecătorului de cameră preliminară, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată investită cu judecarea cauzei.

Astfel cum în mod corect s-a evidențiat în doctrina de specialitate, definind conceptul de privare nelegală de libertate, s-a statuat că, prin privare nelegală de libertate se înțelege inclusiv situația în care în privința unei persoane se dispune o măsură preventivă ori se execută o pedeapsă privativă de libertate în condițiile în care pentru fapta pentru care se dispune măsura preventivă ori executarea pedepsei a intervenit prescripția răspunderii penale ori a executării, amnistia sau dezincriminarea faptei.

Așadar, se consideră privare nelegală de libertate inclusiv situația în care o persoană execută o pedeapsa privativă de libertate pentru o faptă penală care a fost dezincriminată.

În acest sens sunt relevante și cele stabilite de Curtea Constituțională a României prin Decizia nr. 45/1998 care a reținut că dispozițiile art. 504 din Vechiul Cod de Procedură Penală sunt constituționale numai în măsura în care nu limitează, la ipotezele prevăzute în text, cazurile în care s_____ răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare săvârșite în procese penale.

Reglementarea răspunderii statului pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale trebuie completată cu prevederile art. 3 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru drepturile omului și a libertăților fundamentale, ratificată prin Legea nr. 30/1994, potrivit căreia în cazul anularii unei condamnări definitive, pentru că un fapt nou sau recent descoperit dovedește că s-a produs o eroare judiciară, persoana care a suferit o pedeapsă din cauza acestei condamnări este despăgubită conform legii ori practicii în vigoare în s_____ respectiv, cu excepția cazului în care se dovedește că nedescoperirea în timp util a faptului necunoscut îl este imputabilă.

Or, având în vedere reperele legale și doctrinare expuse anterior, se poate concluziona că, pentru a se afla în cazul unei privări nelegale de libertate, în sensul articolului 539 Cod procedurii penală, trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții: să existe o privare de libertate; privarea de libertate să fie desfășurată cu nerespectarea condițiilor legale; să existe o ordonanță/incheiere definitivă/ hotărâre definitivă care să stabilească privarea nelegală de libertate.

În ceea ce privește prima condiție, respectiv existența unei privări de libertate, apreciază că aceasta este în mod evident îndeplinită în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 89/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată la 10.03.2016, a fost soluționat definitiv dosarul nr. XXXXXXXXXXXXX, fiind respinse apelurile în cauză și menținută ca legală și temeinică Sentința nr. 96 din 3 iunie 2015 a Curții de Apel C_____.

La 11.03.2016 a început executarea pedepsei principale cu închisoarea pentru o perioadă de 3 ani și a pedepsei accesorii, în cadrul Penitenciarului Drobeta T_____ - S_____.

În acest context, ulterior, la momentul îndeplinirii condițiilor legale, a formulat cerere de liberare condiționată, în concordanță cu dispozițiile Codului de procedură penală.

În data de 15.11.2017, prin Hotărârea nr. 1470/2017 a Judecătoriei Drobeta T_____ - S_____ instanța de judecată a dispus eliberarea condiționată a petentului de sub puterea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. XXXXXXXXXXXXXXX, emis în baza sentinței penale nr. 96/2015 a Curții de apel C_____.

Hotărârea a fost atacată cu contestație de către Direcția Națională Anticorupție - Serviciul T_____ C_____, Tribunalul M_____, soluționând calea de atac promovată, a dispus, prin sentința nr. 96/17.01.2018, liberarea sa condiționată.

Așa fiind, la 17 ianuarie 2018 a fost eliberat condiționat din detenție pe care o executa la Penitenciarul Drobeta T_____ - Severin, continuând doar executarea pedepsei complementare.

Concluzionând, în concret, a fost privat de libertate între 11.03.2016 și 18.01.2018.

Din perspectiva caracterului nelegal al privării de libertate, la aproximativ 3 luni de la începerea

executării pedepsei, prin Decizia nr. 405/2016 a Curții Constituționale a României, publicată în Monitorul Oficial nr.17 din 8 iulie 2016 instanța de contencios constituțional a dispus admiterea unei excepții de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Astfel, prin Decizia 405/2016, Curtea Constituțională a României a dezincriminat parțial infracțiunea de abuz în serviciu, în sensul modificării elementului material al infracțiunii .

În acest sens, dat fiind faptul că a fost condamnat pentru o faptă care, din data de 8 iulie 2016(data publicării Deciziei CCR 405/2016 în monitorul Oficial), ieșise din sfera ilicitului penal, instanța de executare Curtea de Apel C _____ care a pronunțat sentința de condamnare în fond, era obligată să ia măsuri și să dispună, din oficiu, încetarea executării pedepselor pronunțate prin sentința nr. 96/2015 făcând aplicarea dispozițiilor art.4 din Codul penal.

De la data publicării Deciziei CCR nr. 405/2016 în Monitorul Oficial , respectiv 8 iulie 2016 și până la data eliberării sale condiționată , respectiv 17.01.2018, a executat o pedeapsă privativă de libertate în mod nelegal, dat fiind faptul că fapta pentru care fusese condamnat a fost dezincriminată chiar în timpul executării pedepsei, existând obligația instanței de executare de a dispune, de îndată, încetarea executării pedepselor.

Cu toate acestea, după cum a arătat anterior, instanța de executare și-a nesocotit obligațiile motiv pentru care și a promovat o contestație la executare împotriva sentinței de fond.

Or, cât timp Înalta Curte de Casație și Justiție prin Hotărârea nr. 868/2018, analizând contestația la executare promovată, a admis cererea reclamantului, arătând că ”constată dezincriminate faptele de instigare la abuz în serviciu în forma calificată și continuată prevăzută de art.47 rap. la art.132 din Legea nr.78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 din Codul penal cu aplicarea art.35 alin. 1 din Codul penal pentru săvârșirea căroră G _____ M _____ S _____ a fost condamnat la pedeapsa de 3 ani închisoare. Constată că pedeapsa principală de 3 ani închisoare și pedeapsa accesorie prevăzută de art. 65 alin. 1 raportat la art. 66 alin.1 lit. a,b din Codul penal au fost executate. Dispune încetarea executării pedepsei complementare prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a,b din Codul penal, precum și a tuturor consecințelor penale ale sentinței penale nr.96 din 3 iunie 2015 a Curții de Apel C _____”, consideră că „nelegalitatea privării de libertate” a fost pe deplin validată de către instanța supremă și aprobată în prezenta cauza.

În acest sens, după cum s-a subliniat în doctrina, din perspectiva probării privării nelegale de libertate prin hotărârea instanței de admitere a unei contestații la executare, în situația admiterii unei contestații la executare pentru motivul că a intervenit prescripția executării pedepsei ori dezincriminarea faptei, hotărârea definitivă prin care s-a constatat intervenirea unor asemenea împrejurări poate fiice dovada privării nelegale de libertate.1

Concluzionând asupra acestei condiții, subliniază faptul că între datele de 8 iulie 2016 și 17 ianuarie 2018 a executat în mod nelegal pedeapsa privativă de libertate a închisorii pentru o perioada de 59 de zile - 1 an 6 luni și 10 zile iar ulterior, până la data de 31.10.2018, a executat în mod nelegal și pedeapsa complementară dispusă (perioada totală reprezentând 846 de zile - 2 ani, 3 luni și 24 de zile).

În ceea ce privește existența unei ordonanțe / încheieri definitive sau hotărâre definitivă care să stabilească privarea nelegală de libertate, reclamantul susține că și această condiție este îndeplinită, hotărârea definitivă care să stabilească privarea nelegală de libertate fiind reprezentată de Hotărârea 868/2018 din 31 octombrie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care a fost admisă contestația la executare pe care a promovat-o și s-a constatat ca dezincriminată fapta săvârșită.

Referitor la prejudiciul produs prin privarea nelegală de libertate:

Potrivit art. 540 C.pr.pen.,

(1) La stabilirea întinderii reparației se ține seama de durata privării nelegale de libertate, precum și de consecințele produse asupra persoanei, asupra familiei celui privat de libertate ori asupra celui aflat în situația prevăzută la art. 538.

(2) Reparația constă în plata unei sume de bani sau în constituirea unei rente viagere ori în obligația

ca, pe cheltuiala statului, cel reținut sau arestat nelegal să fie încredințat unui institut de asistență socială și medicală.

(3) La alegerea felului reparației și la întinderea acesteia sa va ține seama de situația celui îndreptățit la repararea pagubei și de natura daunei produse.

(4) Persoanelor îndreptățite la repararea pagubei care înainte de privarea de libertate ori de încarcerare ca urmare a punerii în executare a unei pedepse ori măsuri educative privative de libertate erau încadrate în muncă, și se calculează, la vechimea în muncă stabilită potrivit legii, și timpul cât au fost private de libertate.

(5) Reparația este în toate cazurile suportata de stat, prin M_____ Finanțelor P_____. Aceste dispoziții legale vin ca o materializare a principiului reparației integrale a prejudiciilor derivate dintr-o privare nelegală de libertate, consacându-se următoarele criterii pentru stabilirea întinderii reparației: durata privării nelegale de libertate; consecințele produse asupra persoanei private în mod nelegal, precum și asupra familiei acesteia;

Plecând de la criteriile consacrate de art. 539 C.pr.pen., jurisprudența în materie a statuat că:

„Ținând cont de aceste criterii, Curtea apreciază că suma globală de 20,000 lei (pentru 24 de ore de arest n.n.) acordată reclamantului cu titlu de dauna morale este în concordanță cu prejudiciul de ordin moral pe care acesta l-a suferit, cu principiul proporționalității daunei cu despăgubirea suferită, cu durata reținerii privative de libertate, precum și cu cuantumul despăgubirilor morale acordate de către Curtea de la Strasbourg, în cauze similare.

Astfel pentru a determina acest quantum instanța trebuie să aibă în vedere toate efectele negative generate de arestarea reclamantului, de prelungirea în timp a procedurilor judiciare desfășurate față de reclamant și anume prejudiciul de imagine, ca urmare a mediatizării procesului, cât și sentimentul de frustrare accentuată, determinat de prezența sa în incinta instanțelor, în mod repetat, grava afectare a vieții membrilor familiei reclamatului.

Este evident că faptul arestării constituie o încălcare gravă a drepturilor persoanei și este de natură să aducă suferințe psihice profunde atât reclamantului, cât și familiei sale, instanța trebuind să aibă în vedere atât durata privării de libertate suportate, cât și consecințele produse asupra persoanei sau familiei celui privat de libertate (...)

Reclamantul a suferit o traumă emoțională timp de 24 de ore, cât a fost reținut pe nedrept, fiind lipsit de dreptul constituțional la libertate, obligat să stea în arestul poliției să suporte rigorile unei anchete penale, fiind evident că în toată această perioadă cât a durat procesul penal, imaginea sa a fost deteriorată, cunoscuții săi fiind influențați negativ de faptul reținerii și cercetării în ceea ce privește emiterea unor judecăți de valoare cu privire la reclamant ” . (Decizia nr. 700/09.02.2015 a Curții de Apel C _____ pronunțată în dosar nr. XXXXXXXXXXXXXXXX).

„Sub aspectul cuantumului mai retine tribunalul că, în verificarea jurisprudenței naționale, inclusiv a instanței supreme, se constată acordarea de despăgubiri în limita unui plafon de 1.500 lei/zi de privare nelegală de libertate. (s.c. nr. 2763/03.11.2015 a Tribunalului I _____) .

Mai mult, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a arătat că o reparație neglijabilă sau disproporționată în raport cu gravitatea încălcării nu este în conformitate cu cerințele art. 5 § 5, întrucât ar face ca dreptul garantat de aceste dispoziții să devină unul teoretic și iluzoriu precum și că suma reparației nu poate fi considerabil inferioară celei acordate de Curte în cauze similare.

Cu privire la daunele materiale pricinuite, susține reclamantul că, urmare a privării nelegale de libertate pentru o perioadă de 559 zile , a fost privat de posibilitatea de a obține venituri din muncă .

În acest sens, a arătat că , la mai puțin de o lună de la data eliberării condiționate , la data de 09.02.2018 a fost angajat în funcția de Inginer, obținând un venit lunar brut în cuantum de 3.580 lei

La scurt timp, începând cu data de 12.03.2019, ca urmare a prestației la locul de muncă a fost promovat în funcția de Șef Departament Implementare Proiecte, salariul de bază brut fiind a proximativ dublat, la suma de 6. 500 lei.

Aceste aspecte demonstrează faptul că, în măsura în care nu ar fi fost privat de libertate, ar fi

beneficiat pentru perioada de 559 de zile în care a executat în mod nelegal pedeapsa privativă de libertate a închisorii, de un venit zilnic de 216,6 lei/zi, însumând 121.112,9 lei pentru întreaga perioadă (559 de zile), sumă pentru care solicită să fie despăgubit integral.

În ceea ce privește daunele morale, reclamantul arată că privarea nelegală de libertate i-a cauzat suferințe fizice și psihice deosebit de însemnate, afectându-i în mod iremediabil starea de sănătate, demnitatea, reputația și viața de familie.

În acest sens, a precizat că este o persoană publică, ocupând, anterior condamnării la pedeapsa închisorii funcția de vice primar al municipiului Drobeta Turnu Severin în perioada 2008-2012, cât și cea de Președinte PNL Dr. Tr. S. _____. La momentul arestării sale, anunțul condamnării a fost făcut public printr-o _____ articole publicate în presă, aspect ce a dus la deteriorarea imaginii sale și a oricăror șanse de a mai putea ocupa o funcție publică.

Inclusiv pedeapsa complementară a interdicției exercitării unei profesii a fost constatată ca fiind executată în mod nelegal, prin Hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care i s-a admis contestația la executare.

Astfel, în pofida aspectului menționat anterior, orice fel de șansă de a avea o carieră în domeniul politic i-a fost distrusă în mod iremediabil prin expunerea la disprețul public, întrucât prejudiciul de imagine suferit nu poate fi acoperit printr-o hotărâre judecătorească ulterioară.

În plus, în vederea aprecierii corecte și complete a prejudiciului suferit, din perspectiva carierei profesionale și a imaginii, a învederat faptul că, la momentul pronunțării hotărârii de condamnare în dosarul nr. XXXXXXXXXXXX, respectiv a Sentinței nr. 96/2015, a fost nevoit să părăsească funcția pe care o ocupa, respectiv Director al... și a mai fost primit să lucreze doar la o societate de construcții civile în domeniul apă canal. De aceea, nu doar imaginea sa a avut de suferit în această perioadă, ci chiar modul său de a trăi a suferit modificări greu de imaginat.

În acest sens, susțin e că, în evaluarea prejudiciului de imagine suferit prin privarea nelegală de libertate, inclusiv ca urmare a pronunțării sentinței de fond, se impune a se lua în considerare următorul aspect: chiar dacă excepția de neconstituționalitate asupra prevederilor Codului penal privind abuzul în serviciu a intervenit la nivelul anului 2016, aceasta nu înseamnă că articolul 197, în forma în care a fost aplicat anterior lămuririlor CCR, a fost constituțional, ci doar că abia la nivelul anului 2016 instanța de contencios constituțional a sesizat neregulile majore cu privire la acest articol.

Or, în virtutea principiului retroactivității legii penale mai favorabile, solicită să se constate că instanța de fond a aplicat art. 297 Cod penal într-o formă neconstituțională, motiv pentru care prejudiciul de imagine ce trebuie luat în considerare de către instanța civilă, în prezenta acțiune, se întinde (din perspectivă temporală) încă de la momentul condamnării sale de către prima instanță. Pe de altă parte, perioada petrecută în detenție nelegală i-a afectat în mod iremediabil integritatea cauzându-i suferințe psihice profunde. Astfel, pe de o parte, a înțeles și a acceptat, la momentul pronunțării sale, hotărârea de condamnare a instanței de fond. Cu toate acestea, pasivitatea sistemului judiciar, a sistemului în care trebuie să ofere soluții drepte și eficiente pentru conflictele juridice ivite în societate, față de situația în reclamantul trebuia să fie eliberat la aproximativ 3 luni de la începerea executării pedepsei, dar acest lucru nu s-a întâmplat pentru 559 de zile, l-a făcut să se simtă neputincios și trădat, șubrezind, orice fel de încredere ar fi putut să aibă în acel moment în întreaga „structură” juridică românească.

Cele 559 de zile petrecute în detenție nelegală i-au provocat suferințe fizice și psihice deosebit de grave și ca urmare a condițiilor impropriei de detenție în care a fost obligat să execute pedeapsa.

În acest sens a apreciat faptul că a executat pedeapsa închisorii în Penitenciarul Drobeta Turnu Severin, parțial în secția situată în municipiul Drobeta Turnu Severin (județul Mehedinți), iar restul de pedeapsă în Secția exterioară Vânjuleț, aflată în _____).

Întreaga pedeapsă a fost executată în condiții impropriei de detenție, ce nu respectau standardele minime necesare a fi îndeplinite în materie, astfel cum au fost stabilite de Curtea Europeană a Omului cu ocazia soluționații numeroaselor plângeri bazate pe condițiile impropriei de detenție.

Între momentul dezincriminării infracțiunii pentru care a fost condamnat, ca urmare a publicării

Deciziei CCR nr. 405/2016 în Monitorul Oficial, respectiv data de 8 iulie 2016 și momentul eliberării condiționate din data de 17.01.2018, a executat pedeapsa închisorii în următoarele camere: Penitenciarul Drobeta T_____ S _____ - Secția Vânjuleț E1 - Camera 7 - aprox. 22 mp - 8-11 deținuți (1 (perioada 08.06.xxxxxxxxxxxxxx16); Penitenciarul Dr.Tr.S _____ - Secția V _____ E3 - Camera 17 – aprox. 15 mp - 7-8 deținuți (perioada 24.10.xxxxxxxxxxxxxx17); Penitenciarul Drobeta Tu rn u S _____ - Secția Vânjuleț E3 - Camera 19 - aprox. 30 mp - 16-22 deținuți (perioada 11.06.xxxxxxxxxxxxxx18)

Cu ocazia evaluării penitenciarului, în vederea aplicării măsurilor compensatorii stabilite prin Legea nr. 169/2017 comisia de evaluare a măsurat și analizat conformitatea tuturor secțiilor ale Penitenciarului Drobeta T_____ -S _____ cu standardele europene de executare a pedepselor privative de libertate. Astfel, s-a stabilit că, pentru perioada iunie 2012 - septembrie 2017, nu sunt îndeplinite criteriile de spațiu de 4 metri pătrați / deținut în fiecare cameră, criteriile privind aerisirea, etc., astfel că toți deținuții ce au fost cazați aici în perioada anterior amintită vor beneficia de măsurile compensatorii prevăzute de lege.

Pe cale de consecință, Administrația Națională a Penitenciarelor (comisiile de evaluare fiind format din cadre ANRP – Director, Director Adjunct, Șef Secție, etc.) admite ca toate condițiile, toate spațiile de cazare din cadrul Penitenciarului Drobeta T_____ S _____ nu întrunesc nici măcar limitele minime în ceea ce privește condițiile de detenție, limite stabilite prin legea națională, prin normele cuprinse în Regulamentele și Directivele Uniunii Europene, precum și prin Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În camerele în care a executat pedeapsa a existat câte o singură toaletă, într-o încăpere separată de cameră de aproximativ 1 metru pătrat, în care erau o chiuvetă și un vas WC, în ciuda faptului că numărul deținuților din fiecare cameră era între 7 și 22- de deținuți.

Accesul la apă caldă, în vederea igienei corporale, era limitat la câte o oră și jumătate, de 3 ori pe săptămână și exista o singură sală (aproximativ 20 de metri pătrați), fără perdele sau spații separate, neprevăzută cu dușuri propriu-zise, ci doar cu o țeava prinsă de tavan, având 8 găuri sub care trebuia să se înghesuie 70 de deținuți într-o _____ apei era fie foarte fierbinte în lunile de vară, fie rece, în lunile de iarnă.

De asemenea, pe durata privării de libertate a avut neplăcerea și disconfortul de a întâlni numeroase insecte (purici, păduchi) și șobolani în spațiile de cazare, fiind evident caracterul insalubru, inadecvat locuirii de către oameni, fie ei și condamnați la o pedeapsă privată de libertate.

În calitate de deținut nu a primit niciun fel de lenjerie pentru pat, respectiv cearsăfuri, față de pernă, fiind necesară achiziționarea acestora din afara penitenciarului. De asemenea, deținuții nu primesc perne, fiind nevoiți să improvizeze, nu au voie să achiziționeze. Pătura pe care a primit-o era plină de păduchi.

Pe perioada detenției, hrana oferită de penitenciar este aproape necomestibilă, produsele fiind foarte puțin (fasole, varza, orez și macaroane) și de foarte proastă calitate, Cu titlu de exemplu, ciorba este reprezentată doar de un lichid cu câte 2 felii de morcov și 2 cuburi de cartofi (aproximativ 30 gr). De asemenea, produsele denumite „carne sunt reprezentate, în fapt, de bucăți de slănină fiartă, se nu depășește câte 20 gr.

Teoretic, suferind de o boală cronică, norma sa de hrană trebuia să fie una specială, adaptată nevoilor mele de sănătate, în realitate, primeam exact aceeași mâncare ca și ceilalți deținuți, doar că era fără sare. La micul dejun, ar fi trebuit să primească în fiecare zi câte un ou fiert, dar în toată perioada de 1 an, 10 luni și 6 zile petrecută în detenție, nu l-a primit niciodată.

În aceste condiții, față de cele prezentate anterior, de durata privării nelegale de libertate și luând în considerare reperatele jurisprudențe amintite, a solicitat acordarea de despăgubiri morale în cuantum de 250.000 euro, reprezentând o reparație justă și proporțională pentru prejudiciul de ordin moral suferit.

Daunele morale ca acoperire a unui prejudiciu moral, nu pot cuantifica durerea sau suferințele pricinuite de privarea de libertate, nu reprezintă un preț al durerii și, deși nu este necesar să se dovedească faptul că o persoană care este privată de libertate este supusă unor suferințe pe plan psihic și emoțional, simplul fapt al detenției este de natură să aducă atingere întregii personalități a

ființei umane

Pentru toate cele arătate, solicită admiterea cererii de chemare în judecată și obligarea Statului Român la plata sumei de 121.112,9RON cu titlu de daune materiale și a echivalenței în lei a sumei de 250.000 euro, cu titlu de daune morale, pentru privarea nelegală de libertate suferită în perioada 08 iulie 2016- 17 ianuarie 2018, constatată prin Hotărârea nr.868/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție; stabilirea perioadei privării de libertate ca vechime în muncă, în sensul alin.4 al. Art. 540 Cod procedură penală.

În drept, a invocat dispozițiile art. 539 Cod procedură penală și orice alte dispoziții legale la care a făcut referire în prezenta cerere de chemare în judecată.

În dovedire, reclamantul a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, depunând în acest sens, în copie conform cu originalul următoarele acte: încheierea din 08.05.2015, încheierea din 20.05.2015, sentința penală nr.96/03.06.2015 pronunțată în dosarul nr. XXXXXXXXXXXX al Curții de Apel C _____, decizia nr.89/A/10.03.2016 pronunțată în dosarul nr. XXXXXXXXXXXX a Înaltei Curți de Casație și Justiție decizia nr. 405/15.06.2016 a CCR, copia cererii având ca obiect contestație la executare, extras ECRI privind dosarele nr. XXXXXXXXXXXX al CA C _____, xxxxx/225/2017 al Judecătoria Dr.Tr.S _____ și Tribunalului M _____, contractul individual de muncă nr. 1582/08.02.2018, dispoziția nr. 46/21.02.2019 a _____ >

Pârâtul S _____ R _____ prin M _____ Finanțelor P _____, a formulat întâmpinare prin care a invocat excepțiile prescripției dreptului material la acțiune în ceea ce privește acordarea daunelor morale pentru privarea de libertate și inadmisibilității, raportat la temeiul de drept în baza căruia a formulat cererea, iar pe fond, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În ceea ce privește excepția prescripției dreptului la acțiune. Pârâtul arată următoarele:

Potrivit dispozițiilor art.541 alin (2) Cod procedură penală „acțiunea poate fi introdusă în termen de 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată, precum și a ordonanței sau încheierilor organelor judiciare, prin care s-a constatat eroarea judiciară, respectiv privarea nelegală de libertate”.

În data de 11.03.2016, reclamantul a început executarea pedepsei principale cu închisoarea și a pedepsei accesorii, astfel cum aceasta a fost stabilită prin Sentința penală nr. 96 din iunie 2015, pronunțată de Curtea de Apel C _____ în dosarul nr. XXXXXXXXXXXX definitivă prin decizia penală nr. 89/A din 10 martie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Ulterior, prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 Curtea Constituțională a României, analizând excepția de neconstituționalitate a prevederilor Codului penal privind abuzul în serviciu, a dispus admiterea excepției de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 246 Cod penal și ale art. 297 alin.(1) Cod penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma "îndeplinește în mod defectuos" din cuprinsul acestora se înțelege "îndeplinește prin încălcarea legii".

După data publicării Deciziei CCR în Monitorul Oficial al României, respectiv data de 8 iulie 2016, reclamantul, fără a utiliza dispozițiile art. 595 Cod procedură penală, pe care le invocă în cuprinsul cererii de chemare în judecată, a înțeles să formuleze cerere de liberare condiționată, astfel cum aceasta este reglementată în cuprinsul art. 587 Cod procedură penală.

La data de 15.11.2017, prin sentința penală nr. 1470 pronunțată în dosarul nr xxxxx/225/2017, Judecătoria Drobeta T _____ -S _____ a dispus liberarea condiționată a petentului de sub puterea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. XXXXXXXXXXXXXXXX, emis în baza sentinței penale nr. 96/2015 a Curții de Apel C _____, sentința rămasă definitivă la 17.01.2018 prin respingerea contestației de către Tribunalul M _____.

Prin urmare în libertate a reclamantului a fost stabilită în mod definitiv la data de 17.01.2018.

În perioada 17.01.xxxxxxxxxxxxxx 18, dată la care s-a pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul vizând contestația la executare, contestație formulată în baza Deciziei CCR nr. 405/2016, reclamantul s-a aflat în stare de libertate.

Având în vedere cele de mai sus și reținând că cererea de chemare în judecată a fost introdusă în data de 24.04.2019, rezultă că termenul de prescripție a dreptului la acțiunea în despăgubire formulată de reclamant pentru privarea nelegală de libertate s-a împlinit, întrucât acesta a început să curgă de la data pronunțării hotărârii Tribunalului M _____, anume de la data de 17 ianuarie

2018.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității raportat la temeiul de drept în baza căruia a fost formulată cererea de chemare în judecată, pârâtul arată următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 539 Cod procedură penală,, (1) Are dreptul la repararea pagubei și persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată nelegal de libertate. (2) Privarea nelegală de libertate trebuie să fie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți sau a judecătorului de cameră preliminară, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată investită cu judecarea cauzei". M aniera imperativă și tranșantă a dispozițiilor art.539 Cod procedură penală, instituie, pe cale de interpretare logică, obligația instanțelor penale de a stabili caracterul nelegal al privării de libertate, neputându-se vorbi despre o instituire ope legis a nelegalității măsurii privative oh restrictive de libertate ca efect mecanic al pronunțării, la finalul cercetării judecătorești, a unei hotărâri de achitare.

În aceeași ordine de idei , prin Decizia nr. 15/18.09.2017 pronunțată de înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii, instanța a stabilit că: "în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, caracterul nelegal al măsurilor preventive privative de libertate trebuie să fie constatat explicit prin actele jurisdicționale prevăzute în cuprinsul acestuia. Hotărârea judecătorească de achitare, prin ea însăși, nu poate constitui temei al stabilirii caracterului nelegal al m ășurii privative de libertate.

Jurisprudența CEDO este în sensul de a acorda despăgubiri doar dacă arestarea sau detența a avut caracter nelegal, nu și atunci când au existat temeiuri, motive care au condus organele judiciare penale la luarea unor măsuri privative de libertate. Cu alte cuvinte, dreptul la indemnizație conferit de art. 5 prag. 5 este direct și strict condiționat de stabilirea unei arestări nelegale, ilicite, iar această condiție rezultă din chiar redactarea normei convenționale.

Nelegalitatea trebuie demonstrată și trebuie să rezulte în mod clar din încălcări determinate ale legii. Astfel, dreptul la despăgubiri nu a fost recunoscut atunci când, din actele dosarului penal rezultă că legalitatea măsurii privative de libertate a fost verificată de către instanțele de judecată, până la momentul înlocuirii sale cu o măsură mai ușoară, iar considerentele pentru care s-a dispus înlocuirea arestului preventiv nu au avut în vedere caracterul nelegal al măsurii.

Reclamantul susține faptul că, prin Hotărârea nr. 868/2018 a înaltei Curți de Casație și Justiție s-a constatat că a fost privat nelegal de libertate în perioada 8 iulie 2016-17 ianuarie 2018.

Susține pârâtul că, afirmația reclamantului cu privire la constatarea nelegalității privării de libertate de către Î nalt a Curte de Casație și Justiție prin antementionata decizie, nu are suport probator .

În realitate, în cuprinsul susnumitei decizii, Î nalta Curte de Casație și Justiție a constatat doar că: "în baza art.595 din Codul de procedură penală, raportat la art. 4 din Codul penal, admite cererea formulată de condamnatul G_____ M_____ S_____ cu privire la sentința penală nr. 96 din 03 iunie 2015, pronunțată de Curtea de Apel C_____ în dosarul nr. XXXXXXXXXXXXX, definitivă prin decizia penată nr. 89/A din 10 martie 2016, pronunțată de Î nalta Curte de Casație și Justiție. Constată dezincriminate faptele de instigare ia abuz în serviciu în forma calificată și continuată prevăzute de art. 47 rap. la art. 132 din Legea nr. 78/2000 rap. ia art. 297 alin. 1 din Codul penai cu aplicarea art. 35 alin. 1 din Codul penai pentru săvârșirea căroră G_____ Mir cea S_____ a fost condamnat l a pedeapsa de 3 ani închisoare prin sentința penală nr.96 din 3 iunie 2015 a Curții de Apel C_____, rămasa definitivă prin decizia penală nr. 89/A/10 martie 2016 a înaltei Curți de Casație si Justiție. Constată că pedeapsa principală de 3 ani închisoare și pedeapsa accesorie prevăzută de art. 65 alin. 1 raportat la art. 66 alin. 1ii a, b di n Codul penal au fost executate” Prin urmare, în cauză nu a fost stabilit caracterul nelegal al măsurii detenției la care a fost supus recla mantul în perioada 8 iulie 2016-17 ianuarie 2013.

În consecință, în li psa unei dovezi din care să rezulte indubitabil faptul că măsura detenției ar fi fost constatată nelegală este evident că reclamantul nu se încadrează în categoria persoanelor ce au dreptul la repararea pagubei în cazul privării sau restrângerii nelegale de libertate și, prin urmare, dispozițiile art.539 Cod procedură penală nu își găsesc aplicabilitatea în raportul dedus judecății. În cazul în care se va trece peste excepțiile invocate, a învederat următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul susține că după data publicării în Monitorul Oficial al României a Deciziei Curții Constituționale, instanța de executare (instanța ce a pronunțat sentința de fond, respectiv Curtea de Apel C _____) era obligată să ia măsuri și să dispună, din oficiu, încetarea executării pedepselor pronunțate prin sentința nr. 96/2015, făcând aplicarea dispozițiilor art. 4 din Codul penal.

De asemenea, consideră reclamantul că de la data publicării Deciziei CCR nr. 405/2016, respectiv 8 iulie 2016 și până la data liberării condiționate a sa, respectiv 17 ianuarie 2018, a executat o pedeapsă privativă de libertate în mod nelegal, dat fiind că fapta pentru care fusese condamnat a fost dezincriminată chiar în timpul executării pedepsei, existând obligația instanței de executare de a dispune de îndată, încetarea executării penale.

În conformitate cu dispozițiile art. 595 Cod procedură penală care prevăd că, atunci când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau a hotărârii prin care s-a aplicat o măsură educativă intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea ori o lege care prevede o pedeapsă sau o măsură educativă mai ușoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, instanța ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art. 4 și 6 din Codul penal; aplicarea dispozițiilor alin. (1) se face din oficiu sau la cererea procurorului ori a persoanei condamnate de către instanța de executare, iar dacă persoana condamnată se află în executarea pedepsei sau a unei măsuri educative, de către instanța corespunzătoare în grad în a cărei circumscripție se află locul de deținere sau, după caz, centrul educativ ori centrul de detenție."

Astfel, și reclamantul putea formula cerere pentru a se aduce la îndeplinire dispozițiile art. 4 și art. 6 din Codul penal având în vedere Decizia CCR nr. 405/2016, reclamantul înțelegând să nu aleagă această cale, el depunând la data de 13.10.2017 cerere de liberare condiționată. Tocmai la data de 09.03.2016, reclamantul a formulat contestație la executare.

Potrivit Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 110/04.04.2017, prin contestația la executare prevăzută de art. 598 alin.(1) Cod procedură penală nu se poate modifica o hotărâre, aducându-se atingere autorității de lucru judecat ce ține de incriminare. Pe această cale, se pot invoca numai aspecte ce privesc exclusiv executarea hotărârilor, nu se pot pune în discuție legalitatea și temeinicia hotărârilor rămase definitive. Împiedicările la executare trebuie să se datoreze unor cauze legale prin care nu se poate pune în executare hotărârea sau nu poate continua executarea acesteia.

Totodată, Curtea Constituțională nu este legiuitor pozitiv, nu poate crea drept, nu poate în sine în mod direct să modifice o prevedere legislativă, ceea ce nu poate face, de altfel, nici judecătorul, ca reprezentant al autorității judecătorești. Din legiuitor are această atribuție și competență, el fiind cel îndreptățit să formuleze prevederile legale declarate neconstituționale, de așa manieră încât să se conformeze Constituției.

În doctrina juridică, ori de câte ori s-a pus problema dezincriminării sau a aplicării legii penale mai favorabile, cu referire la art. 4, art. 5 și art. 6 Cod penal, s-a avut în vedere, ca instrument juridic, declanșator al procedurilor, un act normativ al puterii legiuitoare sau al autorității delegate să acționeze în numele puterii legiuitoare, respectiv o lege emisă de Parlament sau o ordonanță emisă de Guvern.

Nu poate fi reținut faptul că decizia Curții Constituționale ar putea fi interpretată ca având calitatea de a fi inclusă în noțiunea de "lege" tocmai prin prisma faptului că ea nu consacră o conduită precisă, ci stabilește doar niște repere, pe care trebuie să le aibă în vedere legiuitorul la stabilirea conținutului infracțiunii de abuz în serviciu, conform cu criticile Curții Constituționale.

Pe de altă parte, prin decizia CCR nr. 651/2018 publicată în Monitorul Oficial al României nr. 1083 din 20 decembrie 2018, Curtea a constatat că, până în prezent, sfera de incidență atâră art. 4 din Codul penal, cât și art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală a fost determinată doar de apariția unei legi penale noi după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau a hotărârii prin care s-a aplicat o măsură educativă.

În ceea ce privește conceptul de lege, Curtea, prin Decizia nr. 146 din 25 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 10 mai 2004, a reținut că acesta are mai multe înțelesuri în funcție de distincția ce operează între criteriul formal sau organic și cel material.

Potrivit primului criteriu, legea se caracterizează ca fiind un act al autorității legiuitoare, ea identificându-se prin organul chemat să o adopte și prin procedura ce trebuie respectată în acest scop. Această concluzie rezultă din coroborarea dispozițiilor art. 61 alin. (1) teza a doua din Constituție, conform căreia "Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării", cu prevederile art. 76, art. 77 și art. 78, potrivit cărora legea adoptată de Parlament este supusă promulgării de către P_____ României și _____ trei zile după publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, dacă în conținutul său nu este prevăzută o altă dată ulterioară.

Cel de-al doilea criteriu, cel material, are în vedere conținutul reglementării, respectiv natura relațiilor sociale reglementate.

În plus, Curtea reține că, doar legea adoptată de Parlament în condițiile art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, potrivit căreia "Prin lege organică se reglementează; h) infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora", poate constitui temei al incidenței art. 4 din Codul penal, cât și a art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală.

În ceea ce privește actele Guvernului, în jurisprudența sa în materie, Curtea a reținut că doar ordonanțele de urgență ale Guvernului, care, sub aspect material, conțin norme de reglementare primară, având o forță juridică asimilată cu a legii, pot reglementa în domeniul legii organice, deci sunt susceptibile de a constitui o lege penală nouă (Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr 517 din 8 iulie 2016, paragrafele 62 și 63, și Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 14 martie 2017, paragraful 73).

Din cele de mai sus rezultă că, în sensul dispozițiilor art. 4 din Codul penal și art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin "lege" se înțelege doar un act al autorității legiuitoare, primare (Parlamentul) sau delegate (Guvernul).

Curtea a constatat însă că posibilitatea producerii unor efecte specifice dezincriminării unei fapte sau specifice intervenirii unei pedepse mai ușoare decât cea care se execută poate fi generată nu numai de o lege nouă de dezincriminare sau o lege penală mai favorabilă, ci și de însăși o decizie a Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare.

Astfel, dezincriminările intervin atât prin intermediul abrogării/modificării textelor legale preexistente, dar și prin intermediul deciziei Curții Constituționale prin care se admite excepția de neconstituționalitate a unei norme de incriminare, cu consecința constatării neconstituționalității întregului text de incriminare (a se vedea Decizia nr. 363 din 7 mar 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015) sau a unui/unor element/e constitutiv/e din conținutul normei de incriminare (a se vedea Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016). În acest din urmă caz, se produce o reconfigurare a elementelor constitutive ale unei norme de incriminare printr-o decizie a instanței de contencios constituțional, sens în care Curtea constată că prin efectele deciziei sale se pot reconfigura anumite infracțiuni.

Prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, paragraful 88, s-a statuat că "analiza existenței infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 13A2 din Legea nr. 78/2000 trebuie să se raporteze la dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal astfel cum acestea au fost reconfigurate prin prezenta decizie".

În acest context, referitor la efectele unei decizii a Curții Constituționale asupra unor cauze definitiv soluționate, Curtea reține că legiuitorul a reglementat în Codul de procedură penală un mecanism procedural prin intermediul căruia persoanele îndreptățite pot exercita o cale extraordinară de atac pentru remedierea situației lor în procesele penale, în care a fost invocată o excepție de neconstituționalitate, admisă de Curtea Constituțională după pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive.

Atunci însă când printr-o decizie a Curții Constituționale se constată neconstituționalitatea totală sau parțială a unei norme de incriminare, decizia echivalează, în privința efectelor, cu o lege de dezincriminare.

Acest fapt a fost deja statuat și de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin pronunțarea Deciziei nr. 6 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 284 din 24 aprilie 2017, cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de

drept

Deciziile instanței constituționale, prin caracterul lor general obligatoriu, creează cadrul necesar aplicării art. 4 din Codul penal privind dezincriminarea, atât pentru cauzele în curs, cât și pentru cele definitiv soluționate, întrucât ele au aptitudinea de a scoate din vigoare o normă de incriminare. Or, în măsura în care art. 4 din Codul penal prevede expres retroactivitatea legii de dezincriminare, toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la faptele dezincriminate încetând prin _____ a legii noi, rezultă că și decizia Curții Constituționale, asimilată ca efecte juridice legii de dezincriminare, trebuie să producă aceleași consecințe, deci să poală constitui femei pentru formularea unei cereri întemeiate pe art. 595 din Codul de procedură penală. Efectele adoptării legii de dezincriminare depind de etapa procesuală în care aceasta intervine. Astfel, dacă procesul penal pentru care fapta este incriminată nu a început până la data intrării în vigoare a legii noi, el nu va mai începe. Dacă procesul a început, el va lua sfârșit, fie prin neînceperea urmăririi penale, fie prin achitare în faza de judecată. Dacă s-a pronunțat deja o hotărâre definitivă de condamnare, executarea pedepsei nu va mai începe, sau, după caz, va înceta la data intrării în vigoare a legii de dezincriminare. Dacă pedeapsa a fost deja executată, vor înceta orice consecințe care ar rezulta din această condamnare.

Dezincriminarea nu are ca efect o repunere în situația anterioară a condamnatului.

Din punctul de vedere al aplicării legii penale mai favorabile intervenită după condamnarea definitivă, aceasta se apreciază în primul rând prin raportare la sancțiunea principală.

Ținând cont de cele expuse, privirea reclamantului de libertate ca urmare a condamnării acestuia la pedeapsa cu închisoarea a fost stabilită în mod legal, ținând cont de prevederile în vigoare la data săvârșirii infracțiunii, chiar dacă, ulterior condamnării și executării unei fracțiuni din pedeapsă a intervenit o lege de dezincriminare.

În privința solicitării daunelor morale, produse ca urmare a mediatizării intense a procesului penal, arătăm faptul că, s_____ r_____ nu poate fi ținut răspunzător, neavând roiul de a cenzura informațiile astfel apărute, întrucât s-ar încălca dreptul fundamental la exprimare, prevăzut și garantat de Constituția României, republicată.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului consacră această libertate în art.10 parag.1 "orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților p_____ și fără a ține seama de frontiere".

Practic, dacă libertatea de exprimare ar fi limitată în mod automat ori de câte ori s-ar considera ca ea ar încălca demnitatea, onoarea sau reputația unei persoane sau ar duce la defăimarea țării sau a națiunii ori ar fi contrară unei morale p_____ preconcepte, atunci ea nu ar mai opera decât pentru cazurile când sunt transmise informații inofensive, general acceptate la nivel social.

Libertatea de exprimare vizează atât dezvoltarea personalității umane, cât și dezbateră publică a subiectelor de interes general. Orice dezbateră de acest fel, pentru a fi utilă din punct de vedere social presupune puncte de vedere contrare, unele dintre ele opuse opiniei dominante la un moment dat în societate.

În hotărârea din 8 iulie 1986 pronunțată în cazul Ligens contra Austriei, Curtea a afirmat că "libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei astfel de societăți, una dintre condițiile primordiale ale progresului acesteia și ale dezvoltării fiecăruia. Sub rezerva paragrafului 2 al art.10, ea se aplica nu numai informațiilor sau ideilor acceptate sau considerate ca inofensive sau indiferente, ci și acelor care rănesc, șochează sau îngrijorează s_____ sau o anumită parte a populației. Așa o cere pluralismul, toleranța și spiritul de deschidere fără de care nu există o societate democratică",

În consecință, s_____ nu poate interveni și cenzura informațiile apărute în presă întrucât s-ar încălca dreptul fundamental la exprimare, prevăzut și garantat expres de Constituție,

Art. 30 alin.(8) din Constituția României prevede faptul că "răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștința publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii. Delictele de presă se stabilesc prin lege".

Astfel, dacă reclamantul se consideră prejudiciat de informațiile publicate în presă cu referire la persoana sa, avea liberul acces la justiție în vederea angajării răspunderii celor care, prin publicarea unor informații neconforme cu adevărul ar fi depășit limitele libertății de informare.

În acest context, nu se poate aprecia că publicarea anumitor articole în presă legate de condamnarea reclamantului ar constitui o încălcare la respectarea vieții private, așa cum se afirmă în acțiune, întrucât, în caz contrar ar însemna că niciodată și în nicio situație presa nu ar mai trebui să p_____ informații care țin de efectuarea unor acte de cercetare penală asupra unei anumite persoane.

Prin Decizia pronunțată în cauza T_____ împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că „protecția oferită jurnaliștilor de art. 10 din Convenție este subordonată condiției exercitării dreptului cu bună-credință, în sensul de a comunica informații în acord cu respectarea deontologiei jurnalistice care, în cazul furnizării de informații de către terțe persoane, presupune o mai mare rigoare și o atenție deosebită înainte de publicarea informațiilor”. În stabilirea despăgubirilor morale este necesar a se ține cont de dreptul subiectiv nepatrimonial încălcat, ceea ce impune cu necesitate ca reclamantul să facă dovada îndeplinirii a două condiții cumulative: afirmarea dreptului încălcat și circumstanțierea acestui drept, respectiv indicarea motivelor de fapt care l-au condus la certitudinea că s-a produs o încălcare a dreptului afirmat. Totodată, stabilirea cuantumului despăgubirilor nu trebuie să tindă la o îmbogățire fără justă cauză ci este imperios necesar a se avea în vedere gradul de încălcare a dreptului afirmat, respectându-se însă, atât principiul proporționalității cât și principiul echității.

A invocat în acest sens și prevederile Deciziei civile nr. 1095/1994 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția Civilă, potrivit căreia: "principiul reparării prejudiciului împiedică, însă, acordarea unor sume mai mari, nejustificate în raport de întinderea prejudiciului real suferit, instituția răspunderii civile delictuale neputându-se transforma într-un izvor de îmbogățire fără just temei a celor ce se pretind prejudiciați.

La cuantificarea daunelor morale, în situațiile în care instanțele apreciază că acestea se cuvin a fi acordate, se are în vedere aspectul general ce se degajă din ansamblul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului care, în mod constant, a statuat faptul că, în privința daunelor morale, în lipsa unor criterii clare de evaluare a prejudiciului moral și de determinare a cuantumului despăgubirilor necesare acoperirii acestuia, instanța trebuie să manifeste prudență și rezonabilitate în acordarea lor.

În termenii Convenției Europene a Drepturilor Omului, criteriul echității în materia despăgubirilor morale are în vedere necesitatea ca persoana vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit, cu efecte compensatorii, dar, în același timp, despăgubirile să nu se constituie în amenzi excesive pentru autorii prejudiciului și nici venituri nejustificate pentru victime.

În mod unanim a fost apreciat atât de instanțele naționale, cât și de instanța europeană, ca o posibilă reparație cu titlu de daune morale nu ar putea avea decât un rol de a diminua un prejudiciu psihic, și nu de a îl acoperi în întregime.

Oricât de subiectiv ar fi, prin natura sa, caracterul prejudiciului moral, numai o apreciere echilibrată, ar putea compensa dificultatea cuantificării sale, practica instanțelor de judecată în materie, oferind o mai concretă aplicare a criteriilor pe care le regăsim la art. 540 Cod pr. penală, pentru stabilirea felului și întinderii reparației.

Daunele morale sunt destinate să confere reclamantului o satisfacție echitabilă dar nu pot fi stabilite într-un cuantum exagerat, nejustificat de circumstanțele speței, să-i confere un folos material necuvenit, fără justificare causală în eroarea penală și consecințele acesteia" (Decizia nr.301/2007 a Curții de Apel C_____).

Pe de altă parte, în practica Curții Europene se recunoaște statelor (inclusiv legiuitorului național) o marjă de apreciere în ceea ce privește anumite limitări, fără a aduce atingere drepturile persoanei care reclamă o anumită conduită din partea statului.

Potrivit alin.1 art. 540 Cod procedură penală: "La stabilirea întinderii reparației se ține seama de durata privării de libertate sau a restrângerii de libertate suportate, precum și de consecințele produse asupra persoanei ori asupra familiei celui privat de libertate ori asupra celui aflat în situația

prevăzută în art. 538."

Din coroborarea celor două texte de lege mai sus menționate, rezultă faptul că una din cerințele prevăzute de lege și care urmează a fi avută în vedere de către instanța de judecată pentru a se stabili întinderea reparației o reprezintă dovedirea consecințelor produse asupra persoanei ori asupra familiei celui privat de libertate, sau a cărui libertate a fost restrânsă, ca urmare a privării sale de libertate.

Totodată, stabilirea cuantumului despăgubirilor nu trebuie să tindă la o îmbogățire fără justă cauză ci este imperios necesar a se avea în vedere gradul de încălcare a dreptului afirmat, respectându-se însă, atât principiul proporționalității cât și principiul echității.

Nu în ultimul rând, la cuantificarea daunelor morale, în situațiile în care instanțele apreciază că acestea se cuvin a fi acordate, se are în vedere aspectul general ce se degajă din ansamblul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului care, în mod constant, a statuat faptul că, în privința daunelor morale, în lipsa unor criterii clare de evaluare a prejudiciului moral și de determinare a cuantumului despăgubirilor necesare acoperirii acestuia, instanța trebuie să manifeste prudență și rezonabilitate în acordarea lor.

Tot astfel, în termenii Convenției Europene a Drepturilor Omului, criteriul echității în materia despăgubirilor morale are în vedere necesitatea ca persoana vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit, cu efecte compensatorii, dar, în același timp, despăgubirile să nu se constituie în amenzi excesive pentru autorii prejudiciului și nici venituri nejustificate pentru victime.

Din acest motiv, instanța sesizată cu repararea prejudiciului nepatrimonial trebuie să stabilească o sumă necesară nu atât pentru a repune persoana vătămată într-o situație similară cu cea avută anterior, cât a-i procura satisfacții de ordin moral, susceptibile de a înlocui valoarea de care a fost privată.

În ceea ce privește capătul de cerere referitor la stabilirea privării de libertate ca vechime în muncă, în sensul art. 540 alin.(4) Cod procedură penală, în raport de criticile pe care le-a adus în cauza dedusă judecătii, a solicitat respingerea acest capăt de cerere ca neîntemeiat.

Pe cale de consecință, prin prisma tuturor argumentelor expuse în cuprinsul prezentei întâmpinări, a solicitat în principal admiterea excepțiilor invocate, iar în subsidiar respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată,

În drept, și-a întemeiat apărările pe normele legale invocate în cuprinsul prezentei întâmpinări.

În apărare, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, atașând la dosar Hotărârea nr 58/2018 a Curții de Apel C _____ și a Decizia ICCJ nr 868/2018 pronunțate în dosarul nr. 483/54 /2018 și, cu titlu de jurisprudență, sentința civilă nr 1362/30.05.2018 pronunțată de Tribunalul C _____ în dosarul nr. XXXXXXXXXXXXXXXX .

De asemenea, intimata a depus la dosar adresa nr. 1343/C/1534/III-13/2019 reprezentând punctul de vedere exprimat de Direcția Națională Anticorupție, la solicitarea intimitei.

Reclamantul a depus la dosar răspuns la întâmpinarea formulată de intimată, prin care a solicitat respingerea, atât a excepțiilor invocate, cât și a apărărilor pibitoare la fondul cauzei.

Referitor la excepția prescripției dreptului material la acțiune, reclamantul arată că termenul de 6 luni prevăzut de dispozițiile art. 541 alin.2 C.pr.civ., curge de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a constatat privarea nelegală de libertate, respectiv, de la data de 31.10.2018, când s-a pronunțat definitiv Înalta Curte de Casație și Justiție prin d.p. nr. 868/2018, ci nu de la data liberării sale condiționate dispusă definitiv prin hotărârea nr. 96/17.01.2018 a Tribunalului M _____.

Pe cale de consecință, termenul de prescripție de 6 luni a început să curgă de la data de 31.10.2018 și a expirat la data de 31.04.2019, dată ulterioară promovării prezentului demers judiciar.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității acțiunii:

Susținerea pârâtului în sensul că acțiunea este inadmisibilă întrucât în cuprindul dispozitivului hotărârii nr. 868/2018 a ÎCCJ nu se menționează expres faptul că mă sura detenției, ulterior r dezincrimi nării infracțiunii pentru care m fost deținut, a fost constatata ca fiind nelegală.

Or, aceste aspecte nu pot fi reținute, venind în vădită contradicție, pe de o parte, cu cele stabilite în practica judiciară recentă, doctrina relevantă, precum și cu rațiunea reglementării instituției juridice

aplicabile în speță.

Astfel, în acord cu cele arătate pe larg în cuprinsul cererii de chemare în judecată, după cum s-a subliniat îndoctrina, din perspectiva probării privării nelegale de libertate prin hotărârea instanței de admitere a unei contestații la executare, în situația admiterii unei contestații la executare pentru motivul că a intervenit prescripția executării pedepsei ori dezincriminarea faptei, hotărârea definitivă prin care s-a constatat intervenirea unor asemenea împrejurări poate face dovada privării nelegale de libertate.

Pe cale de consecință, prin admiterea contestației la executare, pentru motivul dezincriminării faptei în timpul executării pedepsei, cum este cazul în prezenta speță, privarea nelegală de libertate este dovedită.

Cu toate acestea, autoritatea a considerat că, în speță, se află în fața lipsei unei dovezi din care să rezulte indubitabil faptul că măsura detenției ar fi fost constatată nelegală, invocând în acest sens incidența Deciziei ÎCCJ nr. 15/18.09.2017 (în continuare „Decizia nr. 15/2017”), pronunțată de instanța supremă în recursul în interesul togii, prin care au fost stabilite următoarele:

Caracterul nelegal al măsurilor preventive privative de libertate trebuie să fie constatat explicit prin actele jurisdicționale prevăzute în cuprinsul acestuia. Hotărârea Judecătorească de achitare, prin ea însăși, nu poate constitui temei al stabilirii caracterului nelegal al măsurii privative de libertate.

Astfel cum s-a statuat și jurisprudențial, dar și în conformitate cu rațiunea reglementării art. 539 din Codul de procedură penală. Decizia nr. 15/2017 nu se aplică în prezenta speță, prin Decizia susmenționată,

Înalta Curte de Casație și Justiție fiind investită cu soluționarea următoarei probleme de drept: dacă stabilirea caracterului nelegal al privării de libertate în cursul procesului penal, care dă dreptul la despăgubiri conform alin. (I), trebuie să fie cuprinsă într-un act jurisdicțional sau poate fi implicită, dedusă din hotărârea de achitare.

Or, în prezenta cauză, s-a avut de a face cu o nelegalitate a executării pedepsei survenită chiar în timpul executării acesteia, nelegalitate constatată printr-o hotărâre pronunțată în contestația la executare prin care s-a constatat dezincriminarea faptei, iar nu o eventuala nelegalitate implicită a măsurii preventive privative de libertate dedusă dintr-o hotărâre de achitare, pronunțată în faza judecării procesului penal (astfel cum aceasta a fost analizată prin Decizia nr. 15/2017).

În situația din prezenta cauză (admiterea unei contestații la executare pentru motivul că infracțiunea pentru care pedeapsa era executată a fost dezincriminată), nelegalitatea pedepsei privative de libertate executate de la momentul dezincriminării până la momentul încetării executării pedepsei rezultă în mod indubitabil din hotărârea dată în contestația la executare, în baza principiului legalității sancțiunilor de drept penal (nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege).

Astfel, instanța investită cu soluționarea contestației la executare nu putea să dispună constatarea dezincriminării faptelor pentru care a fost condamnat și constatarea ca executată a pedepsei principale cu închisoarea, dar și a pedepselor accesorii decât dacă constată în prealabil. în mod implicit, nelegalitatea privării de libertate a condamnatului.

În acest sens, supune atenției instanței, consacrarea acestui raționament la nivelul jurisprudenței de dată foarte recentă, de către Curtea de Apel Bacău, prin Decizia nr. 188 din 20 februarie 2019 .

Astfel, consideră că este esențial a se observa faptul că este considerată îndeplinită condiția constatării explicite a caracterului nelegal al privării de libertate prin hotărârea pronunțată în faza contestației la executare, fie în cazul în care se face în mod expres mențiunea asupra nelegalității măsurii privative de libertate, dar și în cazul în care nelegalitatea măsurii privative de libertate rezultă în mod implicit din această hotărâre.

Așa fiind, Decizia nr. 15/2017 reglementează în mod strict situația măsurilor preventive privative de libertate și nu poate fi aplicată prin analogie în prezenta speță (n.n. ceea ce ar fi oricum eronat, din perspectiva rațiunii reglementării), o astfel de aplicare nefiind permisă cât timp ar duce la încălcarea principiului legalității ce guvernează dreptul penal.

Pe cale de consecință, instanța civilă investită cu soluționarea cauzei nu va trebui să analizeze nelegalitatea măsurii privative de libertate, ea rezultând în mod implicit din hotărârea pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție în contestația la executare formulată de reclamant.

Pentru toate aceste argumente, solicită respingerea excepției în admisibilității.

Prima apărare promovată de către pârâtă este reprezentată de posibilitatea reclamantului de a formula, alternativ cererii de liberare condiționată, contestație la executare, pentru a duce la îndeplinire art. 4 și 6 din Codul penal.

Față de această apărare, reclamantul susține că, atât contestația la executare (pentru a duce la îndeplinire art. 4 și 6 din Codul penal), cât și cererea de liberare condiționată, reprezintă mecanisme procesuale de exercitare a unor drepturi de care beneficiază subiectul de drepturi de care beneficiază subiectul de drept. Aceste drepturi sunt fundamental diferite, iar nu, astfel cum sugerează pârâta, alternative.

În acest context, consideră că nu îi poate fi adusă vreo critică pentru dorința de a-și exercita dreptul de liberare condiționată, dată fiind îndeplinirea condițiilor cuprinse în Codul penal cu privire la această instituție juridică.

În cel de-al doilea rând, în ceea ce privește momentul formulării cererii de contestație la executare, materializată în dosarul nr. XXXXXXXXXXXXX, a învederat instanței de judecată faptul că această cale de atac a fost formulată cu respectarea dispozițiilor legale, întrucât, la 09.03.2018, încă se afla în executarea pedepsei complementare care a fost stabilită de către instanța de fond.

În cel de-al treilea rând, astfel cum a arătat și prin cererea de chemare în judecată, instanța de executare (instanța ce a pronunțat Sentința de fond, respectiv Curtea de Apel C_____) era obligată să ia măsuri și să dispună, din oficiu, încetarea executării pedepselor pronunțate prin Sentința nr. 96/2015, făcând aplicarea dispozițiilor art. 4 din Codul penal.

Faptul că și reclamantul a avut la dispoziție o cale de atac (pe care a și exercitat-o), respectiv contestația la executare, nu înlătură în vreun fel obligația instanței de executare de a dispune, din oficiu, încetarea executării pedepsei, conform articolului 595 Cod procedură penală.

Dacă legiuitorul ar fi considerat că este, în principal, în sarcina persoanei condamnate să solicite aplicarea acestor dispoziții legale, ar fi reglementat această instituție într-un mod diferit.

Astfel, interpretarea propusă de către pârâtă vine să golească de orice conținut dispozițiile art. 595 din Codul de procedură penală, făcând practic inaplicabilă instituția răspunderii patrimoniale a statului pentru propriile sale obligații față de cetățeni.

În subsidiar, a subliniat faptul că afirmațiile pârâtei vin în contradicție vădită cu atitudinea procesuală a statului (prin M_____ Public - DNA) în cererea de contestație la executare formulată de reclamant, materializată prin, încercarea, cu orice mijloace legale disponibile, a neconstatării incidenței dezincriminării în ceea ce mă privește (solicita încetarea executării pedepsei promovate, prin întâmpinarea depusă în fața Curții de Apel C_____ în dosarul nr. XXXXXXXXXXXXX, precum și solicitarea respingerii contestației promovate în cadrul aceluiași dosar, la Înalta Curte de Casație și Justiție).

În continuare, prin întâmpinarea depusă, pârâta prezintă, o serie de argumente, pe de o parte pur formale, iar pe de altă parte vădit contradictorii, care nu numai că nu au legătură cu soluționarea prezentei cereri (întrucât au fost analizate în contestația la executare), dar și conduc, într-un final, chiar la admiterea cererii reclamantului.

Astfel, pârâta debutează prin argumentarea faptului că Decizia CCR nu poate fi inclusă în noțiunea de lege, motiv pentru care nu poate reprezenta un „izvor pentru dezincriminare, pentru că mai apoi să constate că, în fapt, deciziile CCR de constatare a neconstituționalității unei norme de incriminare, echivalează, în privința efectelor, cu o lege de dezincriminare;

În aceste condiții, apreciază reclamantul că, pe de o parte, argumentul invocat de autoritate nu are rolul de a critica cele menționate în cuprinsul acțiunii introductive, iar, mai mult decât atât, acesta vine chiar în susținerea celor promovate de subsemnatul, constatând efectul dezincriminator al deciziilor instanței de contencios constituțional.

Prin întâmpinare, pârâta a mai arătat că privarea reclamantului de libertate ca urmare a condamnării acestuia la pedeapsa cu închisoarea a fost stabilită în mod legal, ținând cont de prevederile în vigoare la data săvârșirii infracțiunii chiar dacă, ulterior condamnării și executării unei fracțiuni din pedeapsă a intervenit o lege de dezincriminare.

Aceste alegații ale pârâtei sunt străine de situația de fapt și de drept din prezenta speță, denotând fie

neînțelegerea argumentelor expuse prin cererea de chemare în judecată, fiind reaua-credință a autorității, în condițiile în care, în cazul dedus judecății, privarea nelegală de libertate se raportează la momentul intrării în vigoare a Deciziei CCR nr. 405/2016 iar nu la momentul pronunțării hotărârii de condamnare. Pe cale de consecință, nelegalitatea privării de libertate, în vederea aplicării art. 539 Cod procedură penală, a debutat numai în momentul în care norma de incriminare a fost declarată neconstituțională, moment din care organele statului erau obligate să dispună încetarea executării pedepsei privative de libertate.

Tocmai pentru aceste motive, prin cererea introductivă, a solicitat despăgubiri doar pentru perioada 8 iulie 2016 - 17 ianuarie 2018 (559 de zile - 1 an, 6 luni și 10 zile), iar nu pentru perioada totală în care a fost privat de libertate în concret, respectiv 11 martie 2016 - 1 ianuarie 2018 (677 de zile). În ceea ce privește prejudiciul cauzat ca urmare a privării nelegale de libertate, prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei, pârâta a adus, în principal, argumente cu titlu general privind daunele morale solicitate.

Cu toate acestea, este esențial să se observe că, în cuprinsul întâmpinării, autoritatea pârâtă nu aduce absolut niciun argument în ceea ce privește daunele de ordin material în cuantum de 121.112.9 RON. solicitate de reclamant prin acțiunea introductivă, luând în considerare privarea de posibilitatea de a obține venituri din munca.

Pentru aceste motive, solicită instanței să ia act de faptul că, în mod implicit, pârâta a recunoscut întinderea prejudiciului material, astfel cum a fost conturat prin cererea de chemare în judecată. Din perspectiva daunelor morale, produse ca urmare a mediatizării procesului penal, pârâta a arătat că, solicitantul nu poate fi ținut răspunzător, neavând rolul de a cenzura informațiile astfel apărute, întrucât s-ar încălca dreptul fundamental la exprimare, prevăzut și garantat de Constituția României, republicată.

Date fiind aceste aspecte, consideră că se impune să se menționeze faptul că, străin de argumentele promovate prin cererea de chemare în judecată, autoritatea a considerat faptul că reclamantul a solicitat daune morale, prin raportare directă la mediatizarea intensă a procesului penal.

În concret, argumentul reclamantului s-a referit strict la legătura dintre mediatizarea procesului penal și deteriorarea imaginii pârâtei a reclamantului și a oricăror șanse de a mai putea ocupa o funcție publică.

În plus, încercarea Statului Român de a se dezice de orice formă de răspundere pentru prejudiciul moral suferit de reclamant nu poate fi valorificată în prezenta speță, cât timp, atât cu ocazia stabilirii calității de inculpat al reclamantului, cât și o dată cu condamnarea sa la pedeapsa definitivă a închisorii, au existat (astfel cum acestea sunt atașate cererii de chemare în judecată) comunicate de presă ale statului (prin Media Publică - Direcția Națională Anticorupție) în acest sens, care au avut efecte negative în ceea ce îi privește imaginea, dar, la momentul la care instanța supremă a constatat faptul că reclamantul a fost privat nelegal de libertate pentru o perioadă de 1 an, 6 luni și 10 zile, nu a fost emisă vreo informare care să repare prejudiciul cauzat.

În ceea ce privește argumentele generale promovate prin întâmpinare, din perspectiva individualizării cuantumului daunelor morale, conform cărora stabilirea cuantumului despăgubirilor nu trebuie să tindă la o îmbogățire fără justă cauză ci este imperios necesar să se aibă în vedere gradul de încălcare a dreptului afirmat, respectându-se însă, atât principiul proporționalității, cât și principiul echității);

În practica Curții Europene se recunoaște statelor (inclusiv legiuitorului național) o marjă de apreciere în ceea ce privește anumite limitări, fără să aduce atingere drepturilor persoanei care reclamă o anumită conduită din partea statului (pagina 12 paragr. 3 din întâmpinare); și față de circumstanțierea acestor motive la situația de fapt din prezenta speță, dorește să reitereze, pe scurt, cele menționate în cuprinsul acțiunii introductive, respectiv faptul că dispozițiile art. 540 Cod procedură penală vin ca o materializare a principiului reparației integrale a prejudiciilor derivate dintr-o privare nelegală de libertate.

În aceste condiții, consideră pe deplin relevante următoarele aspecte, consacrate la nivel jurisprudențial:- „suma globală de 20.060 lei (pentru 24 de ore de arest) acordată reclamantului cu titlu de daune morale este în concordanță cu prejudiciul de ordin moral pe care acesta l-a suferit, ca

principiul proporționalității daunei cu despăgubirea suferită, cu durata reținerii privative de libertate, precum și cu quantumul despăgubirilor morale acordate de către Curtea de la Strasbourg, în cauze similare. (...)

Daunele morale, ca acoperire a unui prejudiciu moral, nu pot cuantifica durerea sau suferințele pricinuite prin faptul ilicit invocat, nu reprezintă un preț al durerii și, deși nu este necesar să se dovedească faptul că o persoană arestată pe nedrept este supusă unor suferințe pe plan psihic, simplul fapt al arestării fiind de natură să aducă atingere întregii personalități a ființei umane.

Sub aspectul quantumului mai reține tribunalul că în verificarea jurisprudenței naționale, inclusiv a instanței supreme, se constată acordarea de despăgubiri în limita unui plafon minim de 1.500 lei/zi de privare nelegată de libertatea, „o reparație neglijabilă sau disproporționată în raport cu gravitatea încălcării nu este în conformitate cu cerințele art. 5 § 5, întrucât ar face ca dreptul garantat de aceste dispoziții să devină unul teoretic și iluzoriu” ;suma reparației nu poate fi considerabil inferioară celei acordate de Curte în cauze similare' .

Din analiza articolului 540 C.pr.civ., se pot lesne desprinde condițiile cumulative necesare pentru aplicarea sa, respectiv: să existe o privare nelegală de libertate; înainte de privarea nelegală de libertate, persoana îndreptățită să fi fost încadrată în muncă (extrasul Revisal atașat prezentului Răspuns la întâmpinare, conform căruia subsemnatul, anterior condamnării definitive, a fost angajat al societăților Astini Serv, respectiv Kasduin-GF).

Or, cât timp condițiile menționate de către acest articol sunt îndeplinite consideră că cererea de stabilire a perioadei privării de libertate ca vechime în muncă, în sensul alineatului 4 al art. 540 Cod procedură penală, este pe deplin fondată.

Pentru toate motivele prezentate pe larg anterior, a solicitat instanței de judecată să dispună respingerea excepțiilor și apărărilor promovate de către pârâtă prin întâmpinare, admiterea în tot a cererii de chemare în judecată, astfel cum aceasta a fost formulată, iar, pe cale de consecință: obligarea statului român la plata către reclamant a sumei de 121.112.9 RON cu titlu de daune materiale și a echivalentului în lei a sumei de 250.000 EUR, cu titlu de daune morale, pentru privarea nelegală de libertate suferită de reclamant în perioada 8 iulie 2016 - 17 ianuarie 2018 (559 de zile - 1 an. 6 luni și 10 zile), constatată prin Hotărârea nr. 868/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, stabilirea perioadei privării de libertate ca vechime în muncă, în sensul alineatului 4 al art. 540 Cod procedură penală.

În drept a invocat dispozițiile art. 201 Cod procedură civilă, precum și orice alte dispoziții legale au fost invocate prin prezenta cerere de chemare în judecată .

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul constată și reține următoarele:

Prin sentința nr. 96 / 3 iunie 2015 pronunțată de Curtea de Apel C _____ în dosarul nr. 558/54 / 2014, rămasă definitivă prin d.p. nr. 89/10.03.2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin respingerea apelurilor, reclamantul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la infracțiunea de abuz în serviciu, în formă calificată și continuată , la pedeapsa principală de 3 ani închisoare, la pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile p _____ sau în orice alte funcții p _____, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 3 ani, precum și la pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile p _____ sau în orice alte funcții p _____, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la rămânerea definitivă a sentinței nr.96/2015 și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În data de 11.03.2016 a început executarea pedepsei principale cu închisoarea și a pedepsei accesorii, în cadrul Penitenciarului Dr.Tr.S _____.

Prin sentința nr. 1470/ 15.11. 2017 pronunțată de Judecătoria Drobeta T _____-S _____ , definitivă prin hotărârea nr.96/17.01.2018 a Tribunalului M _____, s- a dispus eliberarea condiționată a reclamantului din acest dosar, de sub puterea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. XXXXXXXXXXXXXXX, emis în baza sentinței penale nr. 96/2015 a Curții de apel C _____.

Așa fiind, la 17 ianuarie 2018 a fost eliberat condiționat din detenție .

După începerea executării pedepsei cu închisoarea de către reclamant, respectiv la data de 15.06.2016, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 405 prin care, analizând excepția de

neconstituționalitate a prevederilor Codului penal privind abuzul în serviciu, a dispus admiterea excepției de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul Penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Această Decizie a fost publicată în M.O nr.517 din data de 08. 07.2016, moment din care a devenit obligatorie.

În contextul în care, din considerentele celor două hotărâri penale de condamnare arătate anterior, rezultă că cele două instanțe nu au constatat încălcarea vreunei legi, cu numai a unor atribuții de serviciu reglementate prin acte cu putere juridică inferioară legii, reclamantul, uzând de dispozițiile art. 595 C.pr.pen., la 09.03.2018 a formulat contestație la executare împotriva Sentinței nr. 96/2015, solicitând constatarea dezincriminării infracțiunii pentru care a fost condamnat și a încetării de drept a executării pedepselor principale, accesorii și complementare la care a fost supus.

Prin Hotărârea nr.58/26 martie 2018, Curtea de Apel C _____ a respins contestației la executare, soluție pe care reclamantul a atacat-o cu apel.

Prin decizia penală nr. 868/31.10.2018, Înalta Curte de Casație și Justiție, urmare admiterii apelului, a admis contestația împotriva s.p. nr. 58/26.03.2018 pe care a desființat-o și, rejudecând, a constatat dezincriminate faptele de instigare la abuz în serviciu în forma calificată și continuată prevăzute de art. 47 rap. la art. 132 din legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. I din Codul penal pentru săvârșirea căroră G _____ M _____ S _____ a fost condamnat la pedeapsa de 3 ani închisoare prin sentința penală nr. 96 din 3 Iunie 2015 a Curții de Apel C _____, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 89/A/10 martie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Pedeapsa principală de 3 ani închisoare și pedeapsa accesorie prevăzută de art. 65 alin. 1 raportat la art. 66 alin. 1 lit.a , b din Codul penal au fost executate, s-a dispus încetarea executării pedepsei complementare prevăzută de art. 66 alin. 1 lit. a, b din Codul penal, precum și a tuturor consecințelor penale ale sentinței penale nr. 96 din 3 iunie 2015 a Curții de Apel C _____.

Prin acțiunea introductivă de instanță, reclamantul , în temeiul art. 539-541 C.pr.pen., solicită, în contradictoriu cu S _____ R _____, prin M _____ Finanțelor p _____, obligarea pârâtului la plata sumei de 121.112,9 lei cu titlu de daune materiale și a echivalentului în lei a sumei de 250.000 euro, cu titlu de daune morale, pentru privarea nelegală de libertate suferită în perioada 08 iulie 2016 - 17 ianuarie 2018 (559 zile - 1 an, 6 luni și 10 zile), constatată prin Hotărârea nr.868/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și stabilirea perioadei privării de libertate ca vechime în muncă, în sensul alin. 4 al. art. 540 C.pr.penală.

Potrivit art. 248 alin.(1) C.pr.civ., „ Instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea de probe ori, după caz, cercetarea în fond a cauzei.”

Față de aceste dispoziții legale, tribunalul va examina cu prioritate excepțiile prescripției dreptului material la acțiune și inadmisibilității acțiunii, invocate de pârâtă prin întâmpinare.

Excepția prescripției dreptului material la acțiune:

În conformitate cu dispozițiile art. 541 alin.2 C.pr.pen., acțiunea pentru repararea pagubei poate fi introdusă în termen de 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată, precum și a ordonanței sau încheierilor organelor judiciare, prin care s-a constatat eroarea judiciară, respectiv privarea nelegală de libertate.

Acțiunea pendinte a fost înregistrată la dat de 15.05.2019.

Momentul de la care curge termenul de prescripție de 6 luni este data rămânerii definitive a contestației la executare, respectiv data de 31.10.2018 întrucât prin această hotărâre au fost dezincriminate faptele pentru care reclamantul a fost condamnat . Susținerea intimetei în sensul că termenul de prescripție a început să curgă de la data eliberării condiționate a reclamantului, 17.01.2018 este neîntemeiată întrucât, prin sentința de eliberare nu s-a analizat și eventual constat , nelegalitatea privării de libertate.

Prin urmare, acțiunea fiind introdusă înlăuntrul termenului de 6 luni, excepția prescripției dreptului la acțiune este neîntemeiată.

Excepția inadmisibilității:

Intimata susține că, prin decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care a fost soluționată contestația la executare, instanța, deși a constatat dezincriminate faptele, nu a stabilit caracterul nelegal al măsurii detenției pentru perioada 08.07.xxxxxxxxxxxxxx18 situație față de care, este evident că reclamantul nu se încadrează în categoria persoanelor care au dreptul la repararea pagubei pentru privare sau restrângere de libertate, dispozițiile art. 539 C.pr.pen. n egăsindu-și aplicabilitatea în speță.

Tribunalul reține că, o astfel de afirmație este neîntemeiată întrucât, în situația admiterii unei contestații la executare, fie pentru motivul intervenirii prescripției executării pedepsei, fie ca urmare a dezincriminării faptei, hotărârea dată în astfel de cadru procesual poate face dovada privării nelegale de libertate, în acest sens a se vedea comentariile articolului 539 C.pr.pen., din Noul Cod de Procedură Penală comentat, V _____ N _____ și colectiv, Ed. Hamangiu, f. 1371,1372) Decizia nr. 15/2017 a ÎCCJ privitoare la nelegalitatea unei măsuri preventive privative de libertate ce ar putea fi dedusă din hotărârea de achitare, invocată de intimată în susținerea acestei excepții, nu își găsește aplicabilitatea în speța dedusă judecătii care vizează nelegalitatea privării de libertate ca urmare a dezincriminării faptei.

Față de acestea, excepția inadmisibilității acțiunii va fi respinsă.

Asupra fondului cauzei:

C onform art. 539 alin. 1 C.pr.pen., „ Are dreptul la repararea pag ubei și persoana care, în cursul procesului penal, a fo st privată nelegal de libertate.”

Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că, „ Privarea nelegală de libertate trebuie să fie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți sau a judecătorului de cameră preliminară, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată investită cu judecarea cauzei. ”

D octrina de specialitate, defnind conceptul de privare nelegală de libertate, a statuat că, prin privare nelegală de libertate se înțelege inclusiv situația în care în privința unei persoane se dispune o măsură preventivă ori se execută o pedeapsă privativă de libertate în condițiile în care pentru fapta pentru care se dispune măsura preventivă ori executarea pedepsei a intervenit prescripția răspunderii penale ori a executării, amnistia sau dezincriminarea faptei.

Astfel, în situația admiterii unei contestații la executare pentru motivul că a intervenit prescripția executării pedepsei ori dezincriminarea faptei, hotărârea definitivă prin care s-a constatat intervenirea unor asemenea împrejurări poate face dovada privării nelegale de libertate (Noul Cod de Procedură Penală comentat, Ediția a 2-a revizuită și adăugită , N. V _____, A.S.Uzlău și alții- Ed. Hamangiu, f. 1371, 1372).

Așadar, rezultă că, se consideră privare nelegală de libertate inclusiv situația în care o persoană execută o pedeapsa privativă de libertate pentru o faptă penală care a fost dezincriminată.

P entru a fi vorba despre o privare nelegală de libertate, în sensul articolului 539 Cod procedurii penală, trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții: să existe o privare de libertate; privarea de libertate să fie desfășurată cu nerespectarea condițiilor legale ; să existe o ordonanță/încheiere definitivă/ hotărâre definitivă care să stabilească privarea nelegală de libertate.

În speță, tribunalul analizând aceste condiții în raport de actele dosarului, constată că sunt îndeplinite.

Astfel, reclamantul a fost privat de libertate din momentul când sentința de condamnare nr. 96/2015 a rămas definitivă, respectiv de la data de 11.03.2016 - când a început executarea pedepsei și până la data eliberării condiționate dispusă definitiv prin d .p. nr. 96/17.01.2018.

Referitor la cea de-a doua condiție - privarea de libertate să fie desfășurată cu nerespectarea condițiilor legale , tribunalul reține următoarele:

Față de cele reținute prin Decizia nr. 405/2016 a Curții Constituționale amintită anterior, reclamantul a sesizat instanța de executare ; astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia nr . 868/2018 a constatat dezincriminate faptele de instigare la abuz în serviciu în forma calificată și continuată prevăzută de art.47 rap. la at.132 din Legea nr.78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 din Codul penal cu aplicarea art.35 alin. 1 din Codul penal pentru săvârșirea căroră G _____ M _____ S _____ a fost condamnat la pedeapsa de 3 ani închisoare; a c onstată că pedeapsa principală de

3 ani închisoare și pedeapsa accesorie prevăzută de art. 65 alin. 1 raportat la art. 66 alin.1 lit. a,b din Codul penal au fost executate; a dispus încetarea executării pedepsei complementare prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a,b din Codul penal, precum și a tuturor consecințelor penale ale sentinței penale nr.96 din 3 iunie 2015 a Curții de Apel C_____”.

În raport de această succesiune în care s-au pronunțat instanțele amintite anterior, tribunalul constată și reține că, de la data publicării Deciziei CCR nr. 405/2016 în Monitorul Oficial - 8 iulie 2016 și până la data eliberării sale condiționate, respectiv 17.01.2018, reclamantul a executat o pedeapsă privativă de libertate în mod nelegal, dat fiind faptul că fapta pentru care fusese condamnat a fost dezincriminată chiar în timpul executării pedepsei, cu atât mai mult cu cât, potrivit dispozițiilor art. 595 alin.1 C.pr.pen, instanța de executare trebuia să ia măsuri pentru a dispune, de îndată, încetarea executării pedepsei făcând aplicabilitatea dispozițiilor art. 4 C.pen. Faptul că reclamantul, care se afla în executarea pedepsei la momentul publicării Deciziei Curții Constituționale, nu a sesizat instanța de executare în temeiul aceluiași text (acesta sesizând ulterior când a constatat că s_____, prin instituțiile sale nu ia nici un fel de măsuri), nu înlătură obligația instanței de executare ca, din oficiu, să dispună măsurile pe care legiuitorul le-a stabilit. Ultima condiție referitoare la existența unei hotărâri/incheieri definitive care să stabilească privarea nelegală de libertate, tribunalul constată că reclamantul deține o astfel de hotărâre care este reprezentată de decizia nr. 868/31.10.2018 a Î.C.C. J. prin care s-au constatat dezincriminate faptele pentru care a fost condamnat la pedeapsa principală, accesorie și complementară.

În ceea ce privește prejudiciul cauzat reclamantului prin privarea nelegală de libertate în perioada arătată anterior, tribunalul reține următoarele:

Potrivit art. 540 C.pr.pen., (1) La stabilirea întinderii reparației se ține seama de durata privării nelegale de libertate, precum și de consecințele produse asupra persoanei, asupra familiei celui privat de libertate ori asupra celui aflat în situația prevăzută la art. 538.;

(2) Reparația constă în plata unei sume de bani sau în constituirea unei rente viagere ori în obligația ca, pe cheltuielile statului, cel reținut sau arestat nelegal să fie încredințat unui institut de asistență socială și medicală;

(3) La alegerea felului reparației și la întinderea acesteia se va ține seama de situația celui îndreptățit la repararea pagubei și de natura daunei produse;

(4) Persoanele îndreptățite la repararea pagubei, care înainte de privarea de libertate ori de încarcerare ca urmare a punerii în executare a unei pedepse ori măsuri educative privative de libertate erau încadrate în muncă, li se calculează, la vechimea în muncă stabilită potrivit legii, și timpul cât au fost lipsite de libertate;

(5) Reparația este în toate cazurile suportată de stat, prin M_____ Finanțelor P_____.”

Anterior începerii executării pedepsei, reclamantul realiza venituri la _____, astfel cum rezultă din extrasul Revisal și Contractul individual de muncă nr. 121/2015 depuse la dosar, obținând un salariu brut lunar de 2.500 lei, contractul de muncă încetând la momentul începerii executării pedepsei privative de libertate.

Prin urmare, la stabilirea despăgubirilor materiale constând în veniturile pe care le-ar fi realizat în perioada privării nelegale de libertate, tribunalul va avea în vedere veniturile nete pe care le-ar fi putut încasa efectiv, de la respectivul loc de muncă astfel că, înmulțind venitul net lunar cu numărul de luni în care reclamantul a fost privat nelegal de libertate, rezultă un prejudiciu material în sumă de 30.000 lei.

Nu poate fi reținută solicițarea reclamantului, ca la stabilirea veniturilor de care a fost privat să se țină seama de veniturile pe care le încasează în prezent, în condițiile în care, acesta nu a depus la dosar dovezi din care să rezulte faptul că, la începutul perioadei în care a fost privat nelegal de libertate postul pe care l-a ocupat după ce s-a liberat condiționat era disponibil.

Cu privire la daunele morale:

În raport de actele dosarului, tribunalul apreciază că, prin privarea nelegală de libertate a reclamantului în perioada 08.07.xxxxxxxxxxxxxx18, acesta a fost supus unei traume psihice prin faptul că nu și-a petrecut această perioadă în libertate, alături de familie, ci într-un mediu nefavorabil, nu a dispus de o alimentație precum și-ar fi dorit ci în tegim de detenție, întâlnirile,

legăturile cu familia au fost restricționate, toate acestea pentru faptul că s_____, nu dispune de un mecanism rapid care să permită aplicarea cu celeritate a noilor dispoziții privind dezincriminarea, astfel că, întârzierea în punerea în libertate a persoanei condamnate și încarcerate pentru o faptă care a fost ulterior dezincriminată, poate fi analizată și din perspectiva încălcării dispozițiilor europene. Față de aceste criterii, tribunalul, în sarcina căruia revine posibilitatea de apreciere a unor astfel de daune, consideră că, acordarea sumei de 5000 euro este în măsură a compensa suferința reclamantului.

În ceea ce privește susținerile reclamantului privitoare la faptul că i s-au produs prejudicii, atât de imagine, ca urmare a mediatizării condamnării sale în presa locală, cât și de natură fizică și psihică din cauza condițiilor precare din penitenciar, acestea nu pot fi analizate în acest cadru procesual, o eventuală responsabilitate pentru astfel de pagube, în măsura dovedirii, revenind altor subiecți de drept procesual.

În considerarea celor expuse în fapt și în drept, tribunalul va pronunța prezenta hotărâre prin care va respinge excepțiile prescripției dreptului material la acțiune și inadmisibilității acțiunii invocate de pârât, va admite în parte acțiunea și va obliga pârâtul să plătească reclamantului suma de 30.000 lei reprezentând despăgubiri materiale de care a fost privat în perioada 08.07.xxxxxxxxxxxxxx18, perioadă care, conform art.540 alin.4 C.pr.penală urmează a se calcula la vechimea în muncă stabilită conform legii și suma de 5000 Euro cu titlu de daune morale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE

Respinge excepțiile prescripției dreptului la acțiune și inadmisibilității acțiunii invocate de pârât prin întâmpinare.

Admite în parte acțiunea civilă formulată de reclamantul G____ M____ S_____, domiciliat în Dr.Tr.S, +în contradictoriu cu pârâtul S____ R____ Prin M____ Finanțelor P_____, cu sediul în București i _____, sector 5, având ca obiect despăgubiri morale și materiale.

Obligă pârâtul să plătească reclamantului suma de 30.000 lei reprezentând despăgubiri materiale de care a fost privat în perioada 08.07.xxxxxxxxxxxxxx18, perioadă care, conform art.540 alin.4 C.pr.penală urmează a se calcula la vechimea în muncă stabilită conform legii.

Obligă pârâtul să plătească reclamantului suma de 5000 Euro cu titlu de daune morale.

Cu apel în 30 de zile de la comunicare.